

БРАТЯ ГРИМ

НАСИПЪТ НА МАУЛТАШ

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Когато през 1334 година замъкът Дитрихщайн бил обсаден и опустошен от госпожа Маргарет Маулташ, мнозина благородници и селяни от Каринтия побягнали с жените и децата си към Остервиц, който бил във владението на благородния и строг господар Райнхер Шенк, и били приети от него с големи почести. На това място, естествено укрепено и непревземаемо, те се надявали да получат сигурно убежище срещу тираничната дама за себе си и своите близки. Остервиц се намира на една миля от Санкт Вейт, вдясно откъм Фьолкермаркт, върху здрава и много висока скала, непристъпна и непреодолима от никоя страна. Госпожа Маулташ се отправила обаче с войните си срещу Остервиц, още повече че — както разбрала — там са събрани множество благородници, и възнамерявала да остане пред крепостта, докато я превземе и плени намиращите се в нея мъже и жени. Когато това било съобщено на господин Райнхер Шенк от осведомителите му, той подредил незабавно и крайно грижливо войните си, които били малко над триста, по защитните кули и високите възвишения, като не пропуснал нищо, което би могло да му е от полза. Междувременно госпожа Маулташ напреднала дотолкова, че заела с хората си всички околни поля и обкръжила замъка толкова плътно, щото никой да не може да стигне до обсадените и никой да не може да се измъкне от крепостта. И понеже разбирала, че Остервиц няма как да бъде превзет, тя започнала да нанася огромни щети на бедните селяни по селата, опожарявайки, грабейки, убивайки и насилвайки ги по всякакъв начин, за което и до днес свидетелстват достатъчно ясно разрушените замъци и крепости. Когато обаче най-сетне видяла, че напразно си е губила и прахосвала времето и че при всичките тези насилия не е постигнала почти нищо, посъветвала се и проводила пратеници при Райнхер Шенк, на които било наредено да му обещават мило и драго, та да го накарат да предаде Остервиц, като невъзпрепятствано напусне крепостта с хората си. Господин Райнхер Шенк отхвърлил това предложение и отговорил, че трябва да е дете, та да обърне внимание на тези неща или да се поддаде на заплахите им, така че пратениците се завърнали с опечалени сърца в стана: съветът им бил, щом не могат да сторят нищо със сила, да уморят крепостта с глад и по този начин да се домогнат до каринтските благородници. Госпожа Маулташ се вслушала в този съвет, тъй като очевидно нямало друг сгоден начин да се постигне онова, което желала.

Тъй като обсадата продължила дълго, в замъка Остервиц не само воините, ами и благородниците и особено дамите изпитвали много лишения, най-вече липсата на вода, от което мнозина умирали всеки ден. От триста воини останали не повече от стотина, които засищали глада си с всякакви отвратителни ястия като например котешко, кучешко или конско месо. Неколцина от първенците и благородниците се посъветвали, какво да сторят и най-сетне стигнали до едно достатъчно добро и желано решение. Като гледали всекидневните страдания и се измъчвали от това, че те самите, а и жените и децата им, са в такова злощастно положение, а в бъдеще ще бъдат подложени дори на още по-големи беди, те се отправили към господин Райнхер Шенк и му казали, че тъй като не могат да разчитат на помощта на ерцхерцог Ото, трябва да се опитат да се спасят сами чрез една хитрост. Те били изнамерили такава добра и умела военна хитрост, която щяла да ги освободи от тягостния им враг. Та понеже виждали, че храните и провизиите им са на привършване и че им е останало само едно изпосталяло говедо и две четвърти ръж, то те съветват и смятат, че говедото трябва да бъде заклано, кожата му да бъде одрана, а то самото да бъде натъпкано с ръжта, и като бъде сторено това, да бъде хвърлено надолу по хълма. Когато враговете я забележат, те ще имат основание да си помислят, че ние все още разполагаме с достатъчно провизии и храна и че сме в състояние да удържим на продължителна обсада. Това ще ги накара да свалят обсадата и да се оттеглят с цялата си войска. Господин Райнхер Шенк приел незабавно съвета, наредил да бъде заклано говедото, да бъде натъпкано с ръжта и да бъде изхвърлено надолу по хълма, та всеки да види и да се удиви. Като научила за това, госпожа Маулташ се развикала силно и рекла: „Ха! Това са отшелниците, които дълго са събирали храната си и са се скрили върху тази висока скала, която няма как да попадне в ноктите ни; да ги оставим да си седят в дълбокото си гнездо и да потърсим други тлъсти птички.“ И в същия миг наредила на воините си всеки да напълни бойния си шлем с пръст и да го изтърси в полето точно срещу Остервиц. Когато това било сторено, на това място се извисил сравнително високо хълмче, което дълго време жителите на Каринтия наричали Насипа на Маулташ. Наскоро, през 1580 година, господин Георг Кевенхюлер, барон на Айхелберг и капитан на Каринтия,

накарал да изваят от бял камък статуя на госпожа Маулгаш, която била
назована Кръстът край насипа на Маулгаш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.